

Dierbare Broeders en Zusters,

Alle mensen moeten sterven. Ook wij allemaal hier aanwezig. Allen zullen we vroeg of laat eindigen in een doodskist. Ons lichaam, waar we gedurende lange jaren zoveel zorg aan hebben besteed, zal dan slechts een kadaver zijn, een lijk, dat in de aarde wordt begraven en vergaat tot stof. Ook alles wat we geduldig hebben opgebouwd, alles waar we zo'n belang aan hebben gehecht, onze familie, onze vrienden, onze rijkdom, onze projecten, onze dromen: alles zal ooit voorgoed verdwijnen, zoniet samen met ons, dan wel een beetje later. De dood is als een zwart gat dat alles en iedereen onvermijdelijk naar zich toetrekt en vernietigt.

Deze sombere, maar realistische vaststelling leidt onvermijdelijk naar de vraag van de zin van het bestaan. In het licht van de dood, lijkt ons hele leven, lijkt alles wat we doen zinloos, gedoemd om te verdwijnen in het niets.

Maar elke mens voelt tezelfdertijd aan dat er iets is in deze vaststelling, hoe realistisch ook, wat niet klopt. Want, wie van ons kan echt geloven dat hij gemaakt is voor de dood? Elke mens krijgt immers bij zijn geboorte een niet te breken levensdrang mee. Iedereen verlangt er van nature naar, te leven en het leven te bezitten in haar volheid. Eeuwig leven: dát is voor ons uiteindelijk de normaliteit. De dood (en zijn handlangers: de ziekte en het lijden) komen als vreemden, als dieven, als vijanden van ons bestaan en elkeen zal strijden om hen zo ver mogelijk verwijderd te houden.

Maar als de dood nu als onnatuurlijk ervaren worden, komt onmiddellijk de vraag op: hoe is die dood ooit deel gaan uitmaken van het menselijke lot? En als gelovigen kijken we dan onmiddellijk in de richting van God: hoe kan de Schepper van het leven ook tegelijkertijd de dood willen van wat Hij heeft geschapen? Dat is helemaal absurd! Welnu, in de eerste lezing van vandaag krijgen wij hier een heel sterk antwoord op: *“Niet God heeft de dood gemaakt en Hij scheidt geen behagen in de ondergang van de levenden. Hij toch heeft alles geschapen om te leven. (...) God heeft de mens geschapen voor de onsterfelijkheid.”*

Maar als dat zo is, hoe kwam de dood dan in deze wereld? Het antwoord van het Boek Wijsheid is duidelijk: *“Door de afgunst van de duivel.”* Sinds oudsher is de duivel inderdaad de vijand van God en van de mens (geschapen naar Gods beeld) en dus tevens de vijand van het leven. Omdat God echter het *eeuwig leven* heeft beloofd aan de mens die in eenheid met hem leeft, is er slechts één manier die de duivel in staat stelt om de mens te doden, namelijk hem aan te zetten tot het doorbreken van die eenheid met God. Door leugen overhaalt hij zo de eerste mens, maar overhaalt hij ook ons, om ongehoorzaam te zijn aan God. Aan de bron van het mysterie van het lijden en de dood, ligt de zonde. De zonde van Adam, waarvan wij de gevolgen nog steeds met ons meedragen, vervolgens onze persoonlijke zonden, en ten slotte kunnen we er ook aan

toevoegen: de collectieve zonden van onze moderne westerse maatschappij zonder God. De zonde is wezenlijk een verbreken van de band met God, en dus met de Schepper, met Hem die leven geeft. Zonde en leven, dood en schepping, sluiten elkaar volledig uit. God kan onmogelijk de zonde en de dood hebben gewild, alleen de dodelijke keuze van de mens tegen zijn Schepper ligt hieraan ten grondslag. En zo is de eerste dood in de menselijke geschiedenis dan ook een moord: de jaloezige leugenaar Kain vermoordt zijn rechtvaardige broer Abel: afgunst, leugen, zonde en dood: ze gaan hand in hand.

Toch houdt het hierbij niet op. God wil de mens dan wel niet in zijn vrije keuze verhinderen, toch laat Hij hem niet aan de dood over. Gods oneindige liefde gaat steeds weer op zoek naar de mens, wat hij ook gedaan heeft. Doorheen het Oude Testament reeds klinkt de belofte van God steeds luider: *“Ik zal u bevrijden uit de macht van het graf. Want ik vind geen behagen in de dood van hem, die sterft; bekeert u dus en leeft!”* (cf. Os 13,14; Ez 18,32) Of nog: *“Hij zal de rouwsluier verscheuren, Hij doet de dood voor eeuwig te niet.”* (cf Jes 25,8).

Nergens echter komt Gods belofte van leven krachtiger tot uiting dan in Zijn Zoon, Jezus Christus. *“Door Zijn (kruis)dood heeft Jezus (immers) degene die de macht van de dood had, de duivel, herleid tot onmacht.”* (cf Hebr. 2,14) en ons de deuren van de hemel en het Eeuwig Leven opnieuw geopend: *“Onze Heiland Jezus Christus heeft de dood vernietigd”,* schrijft Sint-Paulus, *“en het leven en de onsterfelijkheid doen schitteren.”* (2Tim1,10)

In het evangelie dat wij zojuist hebben gehoord zien wij eens te meer hoe Jezus met gezag handelt ten aanzien van het leven. Met enkele eenvoudige woorden, wekt Hij het dode dochtertje van Jairus op: *“Meisje, sta op. En onmiddellijk stond het meisje op.”* Hij is de Heer en Meester van het leven, van óns leven. Daarom roept Jezus op om vertrouwen te hebben: *“Wees niet bang, maar blijf geloven.”* Dat is de boodschap die Jezus ook ons meegeeft, wanneer wij worden geconfronteerd met het lijden en de dood. Dezen worden immers nu omgevormd tot een deelname aan Jezus' dood en verrijzenis. *“Welnu, zijn we met Christus gestorven, dan geloven we ook, dat we met hem zullen leven”* (Rom 6,8) Onze dood betekent dan ook niet langer een zinloze vernietiging van alles wat ons het meest dierbaar is, maar betekent nu de ultieme ontmoeting met Jezus, met Degene die de sleutel tot het eeuwig leven bezit (cf Openb 1,18), meer nog, die het Eeuwig Leven zélf is (cf Joh 11,25). Of, zoals de kleine Theresia het formuleerde, kort voor haar dood: *“Ik sterf niet, ik tred binnen in het leven.”* Amen.